

Könnyek a „Tábortűz” mellett

Hihetetlen, hogy már 18 éves vagyok. Hihetetlen, hogy hivatalosan felnőtt lettem, és ami még hihetlenebb: ez az utolsó évem az iskolában. Még csak most sétáltam be az Ady ajtaján. Mikor először léptem be az aulába, izgultam, hogy vajon milyen lesz 5 esztendő eltölteni itt. Milyen soknak is tűnt akkor, és mégis egy szempillantás alatt eltelt.

Emlékszem az első napra, amikor találkoztam az osztálytársaimmal, és emlékszem, milyen furcsa volt egy olyan helyre nap mint nap bejárni, ahol még nem ismertem senkit sem. De ahogy teltek- múltak a hetek, hónapok, új embereket ismertem meg, barátságok alakultak ki. Az évek folyamán voltak barátságok, amelyek megerősödtek, mások meggyengültek, voltak emberek, akik elmentek tőlünk, és akadtak olyan pillanatok, amikor azt hittem, az osztály sosem lesz egységes. Mégis: amikor Ady- napi versenyekre készültünk, láttam, mire vagyunk képesek, ha összefogunk. Ugyanis összefogtunk: együtt készültünk a megmérettetésekre, bátorítottuk a társainkat, és ami a legfontosabb: ott voltunk a másikért, egymásért. De máskor is így történt ez.

Voltak olyan pillanatok, amikor összevesztünk, egymáshoz sem szóltunk napokig, mégis: sikerült egy nagyon jó csapatot létrehoznunk. A csapat minden egyes tagja különleges, és nélküle nem létezne az osztály.

Most, mikor a szalagtűzőre készültünk, a táncot gyakoroltuk, nem az járt a fejemben, hogy nemsokára itt a szalagtűző, és milyen jó lesz. Arra gondoltam, hogy ezután elindulunk egy olyan úton, ami a nagybetűs ÉLET- be vezet. Így nem csoda, hogy nem tudatosult bennem, hogy az én szalagtűzőm lesz, csak akkor, amikor talpig díszben elindultam a sportcsarnokba, ahol pár óra múlva megkezdődött az ünnepség.

Mikor megérkeztem, beléptem az öltözőbe, és meghatódottan néztem végig osztálytársaimon. Mennyire megváltoztak, mennyire mások, mint mikor először találkoztam velük: mindenki felnőtt. Bizony, felnőtünk. ..Már nem azok a gyerekek vagyunk, akik egykor nagy hátizsákkal léptek be az iskola ajtaján, hanem felnőttek, akik nemsokára kísértálnak azon az ajtón, életük egy szakaszát lezárva.

Tényleg így lenne? Már felnőttek vagyunk? Vagy csak most kezdünk felnőni? Ahogy felsorakoztunk, majd bevonultunk a terembe, tudtam, hogy valóban elkezdődött... Elindultunk az úton...az ÉLET- be. Már másképp énekeltük a Himnuszt, másként sétáltunk el szüleink, tanáraink és többi társunk előtt.

Mikor a szalagot szeptember 20- án a blézeremre tűzték, büszke voltam arra, hogy itt lehetek, és adys diák lehetek

Ezután következett a 11. évfolyam búcsúműsora, amiben minden osztályról elmondtak pár szót, majd képeket vetítettek róluk. Ahogy ott álltam, és a képeinket néztem, könnyek szöktek a szemembe. Eszembe jutottak a szép percek, a viccek, bakik, a megható pillanatok, amiket 4 év alatt átéltem. Nem akartam sírni, mégis: pár perccel később, amikor kiosztották a gyertyákat, és elkezdtük énekelni a Tábortűz című dalt, s „kiírtuk” magunkból, „élő betűkkel” az Ady nevet, nem bírtam tovább. Engedtem, hogy elöntsenek az érzések.

Most sokan megkérdeznék tőlem: miért hatódtam meg ennyire? Higgyétek el, amikor Ti fogtok ott állni társaitok mellett, akikkel együtt nőttetek fel, Veletek is ez történik majd. Mélyen, legbelül, azt hiszem, ilyenkor mindenki meghatódik, és átérzi, hogy ez az utolsó év, amit együtt tölt(het) az osztálytársaival. Ezért kívánom Nektek, alsóbb évfolyamra járó diáktársaim, hogy éljétek meg minden egyes percét az itt eltöltött időnek! Nektek pedig, kedves osztálytársaim, kedves 13. C osztály, köszönöm ezt az 5 évet. Mindig örömmel fogok Rátok gondolni!

Szendi Anikó 13. C
Ady Endre Gimnázium
Felkészítő tanár: Kluka Hajnalka

